mandantens unge Søster, Signora Mathilda, der som en Ædelsteen var indfattet i St. Leos haarde Klippe. Hun beboede selve Fortet, hun var smuk foruden at hun var ung — hun var phantastisk, sværmerisk og forstandig ovenikjøbet. Ogsaa Barbador var ung, kun treogtyve Aar, var i sig selv ret kjøn, og som lidende Fange blev han deilig i enhver følende Skjønheds Øine. Ikke mange Gange havde han seet Signora Mathilda, skjøndt, Ak! i lang Afstand, førend han bestræbte sig for at fæste hendes Opmærksomhed paa sig. Kvinderne i Italien have stærke Øine og let Begreb, Signoraen havde seet — og forstaaet. Hun sang smukt og foredrog gjerne Romancer. Barbador kunde høre hendes Viser og uden altfor stort Overmod kunde han troe at tyde deres Mening. Saa sang han ogsaa paa sin Side, og med Forsigtighed lykkedes det at sige Adskilligt, som ialtfald de Paagjældende selv forstode. Signora Mathilda havde et rigt Repertoire og forstod at vælge med Smag; en Dag sang hun: „Timen sig nærmer", og et Par Dage efter hed det: „Naar næste Morgenrøde sig over Bjerget hævet har". Med den Paapasselighed, som enhver Fange uvilkaarligt besidder og veed at anvende, havde Barbador forlængst erfaret, at der i Fortet fra Cæsar Borgias Tid existerede en gjennem Klippen brudt Trappegang, som vel nu var muret til, men som i sin Tid havde ført fra et eller andet Værelse ligeud i fri Mark. Ogsaa Musiken havde antydet Sligt meer end een Gang, og Barbador havde efter Leilighed bevidnet sin Forstaaelse. Men hvorledes bringe denne Viden i Anvendelse? Han lovede sig selv at være lutter Opmærksomhed, og da „Morgenrøden den næste Dag" vækkede ham, havde han den Glæde at see selve Commandanten i sit Kammer, der laa i Bygningens øverste Halvdeel. „Min Herre!" sagde den Indtrædende, „De holder af at synge. Nu, jeg har langtfra Noget derimod. Men, min Søster! — ja, ellers pleier hun not at holde af Musik, men hun er for Tiden noget mindre oplagt dertil, og derfor har hun bedet mig flytte Dem herfra, hvor Deres Sang er saa nær og saa stærkt hørlig for hende, til et andet Værelse, der vel i sig selv er mindre godt, da vi i Regelen lade det være ubenyttet, men som De ikke heller skal beholde længere end høist nødvendigt. Min Søsters Nerver ville ventelig snart igjen være i god Stand, og saa bytte vi atter." Barbadors nye Kammer laa i Borgens nederste Vaaning, og dets tvende Vægge støttede sig umiddelbart op til Klippen. Hyggeligt var det ikke, men Barbador haabede det Bedste. Neppe var han bleven alene, førend han med Omhu undersøgte hver Bjælke, hver Steen. Skulde ikke dette Værelse kunne aabne for Cæsar Borgias Hemmelighed? I et af Hjørnerne syntes det, at Gjenlyden af Barbadors provende Slag klang noget anderledes, en Smule lovende; men Barbador manglede ethvert Middel til at rokke Bjælkedækket og naae til den forønskede Huulhed. Han maatte opgive ethvert Arbeide, idetmindste til Aftenen kom, og der blev bragt ham en Lampe. Med denne vilde han forsøge at brænde Planken igjennem eller dog at forkulle den saaledes, at han med Hænderne kunde bryde den løs. Mislykkedes Foretagendet, hvad havde han saa at tabe derved? Men han var heldigere; Brædderne lode sig løsne, med anspændte Kræfter formaaede han at frembringe en tilstrækkelig Aabning; en kvalm Luftning slog ham imøde: han stod over Løntrappen. At lade sig i en halv bedøvet Tilstand glide eller falde ned ad de fugtige Trin var ikke nogen bekvem Sag; men paa deslige Behageligheder eller Ubehageligheder tænkte han ikke. Han havde et kraftigt Bryst og han udholdt den besværlige Luft, han indaandede; han følte sig frem, stødte i Mørket paa adskillige Kanter og naaede langt om længe — en tilmuret Dør. Gode Raad vare dyre; altfor megen Støi maatte han see at undgaae, Værktøi havde han ikke heller; kun ved sit eget Legemes Tryk kunde han søge at bryde Skranken. Lykkeligviis var Muurværket ingenlunde godt vedligeholdt; Alderdom og Fugtighed havde gjort det skrøbeligt, og en Yngling, der kæmper for sin Frihed, har Kræfter, som ialtfald denne Gang viste sig tilstrækkelige. En frisk Vind slog ham imøde, medens han hovedkuldsstumlede ud i et stort Buskads af Brombærbuske og Slyngplanter. Ogsaa af dette Net fik han sig udviklet, og endelig stod han fri i den frie Natur. Kun een Tanke bandt ham, Erindringen om den kjække og raadsnilde Kvinde, hvem han skyldte Saameget; dog, denne Følelse maatte i dette Øieblik vige for andre Hensyn, og uden Tøven begav han sig i Nattens Mørke henad den toscanske Grændse, som han naaede i god Behold, og som det med et endnu større Held lykkedes ham ubemærket at lægge bag sig. Han var nu under en Regjering, som var mindre streng end den hellige Faders; men uden Pas og uden synderlige andre Hjelpemidler havde han dog kun ringe Udsigter. Imidlertid lykkedes det ham at naae igjennem hele Storhertugdømmet, ikke til Florens, men til Livorno, hvor han, i det livlige Handelsrøre og den hyppige Forbindelse med andre Steder, haabede at være et gunstigt Tilfælde nærmere. Her fattede han den dristige Plan at henvende sig til selve Gouverneuren i Staden; han fortalte ham aabenhjertet sine Forhold, og bad saa kun om Frihed til at boe i Byen. Forunderligt nok blev Tilladelsen ham given, og medens han ventede paa noget Bedre, levede han en Tidlang saa stille og tarveligt som muligt. Han havde god Tid til at spadsere, og han vandrede ofte langs Stranden; ikke sjeldent laante han af en eller anden Fisker en Baad, som han styrede ganske alene, undertiden temmelig langt bort fra Kysten. Maaskee haabede han, at Skjebnen kunde bringe ham til et Skib, hvis Fører vilde være godmodig nok til at tage ham med. Ialtfald viste Lykken sig ikke for ham paa denne Maade, endskjøndt det just var en af disse Seiltoure, som atter bragte hans Liv ind i en bedre Retning. Han var en Dag naaet heelt ud til en lille Ø ved Navn Gorgone, ikke mindre end en halv Snees (ital.) Miil fra Kysten; han landede paa den, tilkaldt af to Herrer og en Dame. De vare seilede derud paa en Lystfart, men en ringe Uenighed med Skibsfolkene bevægede disse til uden Videre vende hjem, medens Herskabet blev ladt tilbage paa den lille, ubeboede Ø. De stakkels Lystfarere vare ligesaa glade ved at blive optagne i Barbadors Baad, som han over saaledes at kunne hjelpe dem, og snart styrede de lige hjem til Livorno. Den ældste Herre var en rig Bankier, en Græker af Fødsel, bosat i Livorno, ved Navn Palipolo. Han mishagede strax den unge frihedselskende Italiener, som neppe vilde holdt mere af ham, om han havde kjendt ham neiere; thi Signor Palipolo var vel rig, men intet mindre end hæderlig — udenfor Handelsverdenen. Den unge Dame, Signora Diana, var hans Datter nitten til tyve Aar gammel, snarere under end over Mellemrangen i det smukke Kjøn. Hendes aandelige Begavelse var større end den legemlige; hun var belæst, vittig og skarpsindig. Som eneste Datter var hun Faderens og hele Husets Despot — Moderen var forlængst død og begraven; som rig paa Penge og Forstand var hun vant til at betragtes som Dronning overalt. Hun elskede det unge Italiens Frihedskamp næsten paa en mandhaftig Maade, og havde hun tilhørt det stærke Kjøn, vilde hun for det have været en Prydelse, idetmindste endeel mere end hun nu var for sit eget. Den tredie Lystfarer var hendes Fætter og allerydmygste Slave; han elskede hende eller hendes Formue og gjorde Alt for at vinde hende. Havde han været ligesaa elskværdig mod Andre som mod hende, saa havde hans Elskværdighed maaskee været mere virkelig og mere virkningsfuld ogsaa ligeoverfor hende. Som en dygtig Forretningsmand stod han i Faderens Gunst; men hvor værdifuld denne Omstændighed end kan være, saa er den dog ikke altid Alt hos Døtrene. — Barbadors Bekjendtskab med denne Familie, der var indledet paa saa romantisk en Maade, fortsattes under hyppige Besøg, som vor Helt aflagde i Bankierens Huus og paa hans Landsted, ifølge Indbydelser, der altid kom — middelbart eller umiddelbart — fra Signora Diana. Til sin Fætters retfærdige Harme viste hun nemlig den smukke Yngling en stor Forkjærlighed; han havde efter nogen Tids Forløb funden sig forpligtet til at forklare Familien sine Forhold; disse havde hævet ham ligesaa meget i Damens Gunst, som han derved var endyderligere sunken i Herrernes. Saa indtrængende blev efterhaanden Dianas Venskab for Barbador, at hun næsten gjerne kunde have beilet til hans Kjærlighed, og om det just ikke var kommet *saa* vidt, havde Folk dog mere end nok at undres over desangaaende; men Diana var ubekymret derom, og Barbador lod sig efter Omstændighederne ikke uvilligt nøde til at være en daglig Gjest i Bankierens Huus og en særdeles fortrolig Bekjendt af hans begavede Datter. Hvormed alt Dette kunde have endt, er ikke godt at sige; men en skjøn Dag eller Aften fandt Barbador ved sin Hjemkomst et Brev fra Verona, hvor hans Moder boede, hvilken Skrivelse indeholdt den Melding fra en ham ubekjendt Ven af den hæderlige gamle Dame, at hun var meget syg og paa sit Dødsleie kun nærede eet Ønske, at hun maatte see sin elskede Søn endnu engang. Dette var imidlertid lettere sagt end gjort; thi at komme fra Livorno var svært nok, men at komme til Verona, ind i selve den østerrigske Fæstningsfirkant, det var endnu værre. Dog vilde han vove Alt, blot han kunde faae Penge og Pas. Sin Bekymring derfor meddeelte han naturligviis strax til Diana, og hun tog med kvindelig Begeistring Sagen i Haand. Det var den ulykkelige Fætter, som maate undgjelde; han lignede Barbador saa lidt, at kun et meget svævende og ubestemt Pas-Signalement kunde forvegle dem; dog lod det sig til Nød gjøre; Fætteren maatte love at forsvinde samtidig med at Barbador reiste ud af Livorno, forsynet med mange Venskabsord og vægtige Venskabsgaver fra den omme Dianas Mund og Haand. Saaledes havde han Midler ihænde til at naae Verona; i største Spænding kom han til sin Moders Huus, bankede paa, ventede, bankede atter og blev lukket op — af hende selv. Kort at fortælle, hun var saa frisk som nogensinde; Feiltagelsen med hendes Sygdom beroede — ja, vi skulle strax see hvorpaa.

Thi ikke mange Minutter efter Barbador indtraadte en Mand af et fortrykt, men skikkeligt Udseende. Ulykkelige Næringssorger havde tvunget ham til at tage Ansættelse i det hemmelige Politi; Barbadors Moder, som han kjendte fra gammel Tid af, vilde han nu yde en Hjelp som en ringe Afsoning for den vanærende Post, han beklædte, men som gav ham Mulighed til at frelse hendes Søn. Thi der var just til Veronas Regjering kommen Melding fra Livorno om, at hendes proscriberede, flygtende Søn kunde ventes dertil, og Underretningen var undertegnet af — Bankieren og Dianas Fætter. De to gode Herrer havde seet Dianas og Barbadors Venskab, havde frygtet for Kjærlighed og et Ægteskab, som de ikke havde Styrke til at modsætte sig. Med snedig List havde de udfundet den Plan at kalde Sønnen i Moderens Navn, sikker paa, at *den* Kjærlighed vilde kalde ham med stærkest Stemme, i hvilken Pligt og Pietet forenede sig med hinanden. Hvorledes deres Anslag var lykkedes, ved Fætterens forstilte Følelighed mod Diana, have vi seet; Alt stod klart for den Bedragne i samme Øieblik, som han indsaae, at en ny Flugt var nødvendig jo før desto hellere. Han trøstede sin grædende Moder ved Haabet om, over Alperne at kunne naae til Genf, hvor han ventede at kunne skaffe sig en uafhængig Stilling og et Hjem, som hun saa skulde dele med ham. Hun gav ham alle sine rede Penge og sine Kostbarheder, hvilke ikke vare mange; hun ønskede ham Herrens Velsignelse og saae ham drage bort i den mørke Nat. Fra Verona gik Barbador paa flygtig Fod ad Peschiera til; derfra bøiede han om, vandrede ad Bjergene og over Markerne og naaede uden videre Ulemper til Bergamo og derefter til Como. Fra denne Stad er der kun kort til den helvetiske Grændse; men Barbador bragte kun altfor nøie i Erfaring, at det var umuligt at tilbagelægge de faa Skridt, som vilde føre ham til Frihed, naar han ikke havde noget gyldigt og tilbørligt Pas. Det var dog fristende at forsøge denne Umulighed, skjøndt Tanken om Pignerol, Nubbiera og Saint Leo traadte advarende i Veien; det var ikke til at haabe, at han endnu oftere vilde kunne slippe bort fra Fængsler ved storhertugelige Feiltagelser eller kvindelig Hengivenhed og Raadsnildhed. Dog tøvede han en Stund paa en Korsvei, hvor han kunde komme mod Nord eller længere mod Vest; nær havde han valgt det første, da han hørte en østerrigsk Patrouille nærme sig; han sank lydløst ned i en Grøft ved Siden af Veien, saae Soldaterne passere forbi opover, og — tog saa selv Retningen mod Vest henad Lago Maggiore. Der kommer stadigt saamange Reisende til denne Sø, at hans Ankomst ingen Forundring kunde vække; han fik leiet en Baad, og lod først som om han vilde besøge de Borromæiske Øer, gik ogsaa i Land paa dem, skjøndt kun i ringe Grad fængslet af deres skjønne Natur. Atter gyngede han paa Baaden, fik dens Styrmand til at seile rundt som paa Maa og Faa, kom saaledes nær hen ved den sardinske Kyst paa et øde Sted, blev landsat der — og var nu paa nye, men ikke mindre farlige Enemærker. Først maatte han dog hvile ud, thi han havde reist lige fra Verona i eet Træk og var i høi Grad udmattet. I en simpel Fiskerhytte blev han pleiet og bestemte sig derpaa til at vælge Simplon-Passet til Vei. Han var allerede steget ikke saalidt opad, da han traf en Afdeling Soldater, som han vel ikke behøvede at frygte saa meget som Østerrigerne i Lombardiet, men hvis Tilstedekomst dog var ham høist ubehagelig, eftersom han fra fordums Tid var bekjendt med deres Fører, og det just ikke paa nogen behagelig Maade. Og Hr. Sergeanten lod til at fatte Mistanke og tvang ved nærgaaende Spørgsmaal og allehaande Hentydninger den stakkels Barbador til at vige af fra Simplonveien og forsøge sin Lykke endnu længere mod Vest. Ad eensomme Stier, der tidt vare saa lidt banede, at deres Spor kun med Besvær kunde skjønnes, over et bakket og stenet Terrain, der trættede Flygtningen dobbelt, var han endelig naaet saavidt, at han maatte have en Fører. Han kunde Ingen opdrive uden en gammel Kone, der gik saa langsomt og saa daarligt, at han i sin Utaalmodighed sendte hende tilbage, efter at have faaet saamange Oplysninger om Retningen videre, som han troede fornødent. Men han havde ikke vandret en Time alene, førend han saae sig ude af Stand til at spore Veien længere over Snee- og Mosmarkerne. Dog blev han ved at vandre videre paa Lykke og Fromme, og gik uafbrudt i et halvt Døgn. Spise eller Drikke fik han ikke, hans Nerver bleve frygteligt anspændte, og den iskolde Snee, han undertiden tog i Munden for at væde Ganen, syntes kun at forøge Feberen; Mathed og Fortvivlelse bragte ham næsten til at segne, og kun Tanken om den ifaafald uundgaaelige Død bevægede ham til at slæbe sig videre frem. Enhver, som har reist i Bjergegne, vil finde det naturligt, at, især under hans Forhold, hans Phantasi kom i en sygelig Tilstand; ja selv hans Sandser syntes at ville negte ham deres Tjeneste, idet de Mærker, han tog af Bjergformationerne rundt om, ideligt stuffede ham som lutter Gjøglefyner. Da blev han pludseligt ved Omdreiningen om et Fjeld en Mand var. Den Ubekjendte saae ikke indbydende ud; han var daarligt klædt, havde et mørkt Blik og bar i Haanden et Gevær. Men Barbador gik ham imøde saa glad som om han havde fundet en gammel Ven. Han bad ham om Hjelp og Veiledning, idet han fortalte ham sit Levnet i den sidste Uge og Grunden dertil. Til Gjengjeld berettede den Ubekjendte, at han var Rondino, en bekjendt Røver og Morder. Naa, ligemeget! her var ikke Tid til moralske Overveielser; Spørgsmaalet var kun om Bistand. Og da Rondino selv var ifærd med at flygte for en Stund over paa helvetisk Grund, kunde de jo gjøre Følgeskab. Værre var det, at Røveren selv var under Forfølgelse af forskjellige Soldater, der vare paa Spor efter ham, saa Hjelpen var ikke meget sikker. Et Stykke Vei fulgtes de imidlertid sammen; Røveren gav Carbonaro'en lidt Brød og lidt Brændevin, og opmuntrede ham ved at orientere ham, alt eftersom de gik videre. Ofte saae